

Hülya KORKMAZ
hulyakorkmaz@ictyayin.com.tr

“Ben kimim?”, ‘ben’i ötekilerden ayıran ne? Mavi saçlarım mı? Masmavi giysilerim mi? Mavinin her tonunu barındıran hayallerim mi? Yoksa anneme, babama inat duruşlarım mı? Otorite ile çözemediğim çatışmanın eğreti temelleri üzerinde duran gösterişli muhalif tavrım mı?

“Who am I?”, What is it that differs ‘me’ from others? My blue hair? My deep blue dresses? Or my dreams which include all tones of blue? Or my obstinacy against my parents? Is it my imposing opposition that stands on the artificial basis of the struggle that I could not solve with the authority?

Mavi Yengeç The Blue Crab

Ben kimim?” Bu soruya verilen hangi cevap benim? Nasıl oluştu ‘ben’im? Kim onayladı? Kim besledi? Kim yüreklendirdi? Kim yasakladı ‘Ben’ olmamı? Hani biliyorum benden bir ikincisi yok şaheserimde. Bu eser kimin eseri? Hani son sözü yazarken teşekkür ve yergilerim kime olacak? Hayat böyle sanki cancağızım? Şaşırtıcı paradoksların yer aldığı, habire zihin jimnastiği yaptığımız keyifli bir roman ama bu romana önsöz yazamıyoruz ancak sonsöz yazabiliyoruz ve ortalarında bir bilanço çıkarabiliyoruz.

“Ben kimim?”, ‘ben’i ötekilerden ayıran ne? Mavi saçlarım mı? Masmavi giysilerim mi? Mavinin her tonunu barındıran hayallerim mi? Yoksa anneme, babama inat duruşlarım mı? Otorite ile çözemediğim çatışmanın eğreti temelleri üzerinde duran gösterişli muhalif tavrım mı? Sakın bana kötü bir şey söylemeyin bakın üzerimde de “kırılacak eşya” yazıyor diyen duruşum mu? Kaybedecek hiçbir şeye sahip olmadığı için kaybetme korkusu yaşamayan isyankâr ve kavurucu cesaretim mi? Alın beni götürün istediğiniz yere diyen, parasını ödediğim halde ne getireceğini garsonun zevkine bıraktığım “fark etmezim” mi? Halbuki ne çok fark eder bir bilseniz, ne çok fark eder bunu bilerseniz.

Kimim “ben”, alabildiğine engin maviliklerin içinde kaybolurcasına attığım kulaçlar mı? Bir mavi yengeç bulma sevdası ile en kıymetli eşyasını kaybedenin yürüyüşü gibi gözlerimi yere saplayıp yürüdüğüm kumsallar mı? Bulunur ya da bulunmaz mavi yengeçler... Asıl saadet arıyor olmak fiilinde mi? Boş ka-

Who am I?” Which answer given to this question is mine? How did my “self” come into existence? Who approved it? Who fed it? Who encouraged? Who banned me from being my “self”? There is no second me in my masterpiece. Whose piece is this? Whom will I thank and satirize while I am writing the last words? The life is like this my friend? It is a joyous novel in which exciting paradoxes take place and we make mind exercises but we cannot write a prologue for this novel yet we can write a final say and we can give out a balance sheet.

“Who am I?”, What is it that differs ‘me’ from others? My blue hair? My deep blue dresses? Or

**“Dilimde sabah keyfiyle yeni bir umut türküsü
Kar yağmış dağlara bozulmamış ütüsü
Rahvan atlar gibi ırgalanan gökyüzü
Gözlerimi kamaştırırsa da...”**

**“I have a new hope song with morning joy
The snow is on the mountains as it is ironed
Even if the jiggling sky is like ambler horses
Dazzles my eyes...”**

B. Karakoç

my dreams which include all tones of blue? Or my obstinacy against my parents? Is it my imposing opposition that stands on the artificial basis of the struggle that I could not solve with the authority? Or my attitude saying “Never say me something bad, look it is written ‘fragile’ on me”? My rebellious and scorching courage that has no fear of loss as it does not have anything to lose? Or my “doesn’t matter” that I leave to the waiter’s taste even though I pay the money, and that says “take me to anywhere you want”? You should know how much it matters...

Who is “me”? Is it the fathoms that I take in the deep blue as if I get lost? Or is it the beaches on which I fix my eyes on, just like the walk of a man who lost his precious, with the longing of finding a blue crab? Whether or not to find the blue crabs... Is the real happiness in the action of searching? The broken dre-

lan ellerin düş kırıklığı cam kırıkları gibi saplanmaz yüreklere, asıl mavi yengeç hayatın ta kendisi, aradığınız ve bulamadığınız her mavi yengeç hayatla aranıza girmek hadsizliğini göstermekten kaçınan mı?

“İdare lambası” yitik cenneti anlatmıştı size, mavi yengeç geleceğin cennetini anlatmak istiyor. Bir yanı babaanne bir yanı evlat iki cennet... Biri yitilmiş, biri bulunmuş iki cennet... Cennetimin aktörleri akıllarınca “mavi yengeç” arıyor tatil günlerinde, her tatil dönüşü biraz daha hayat bulup geliyorlar. Bana topladıkları çakıl taşları sıradanların arasında en benzersiz olanları, her biri cennetimin aktörleri tarafından dokunulmuş, bir gün teker teker öpeceğim, hasret kokuyor.

Kocaman kocaman hedeflerin altında ezilen varlığım mı? Yoksa hayalleri hedefe dönüştürmüş ama kudretini ve sınırlarını bilen farkındalığım mı? Tutkuyula bağlanmış ufukta gördüğü çizgiye ama ne zaman benim olacaksın hırısından uzak, karıncanın duası gibi uğruna ölmenin anlamına inanmışlığım mı? Tanıdık bilirsiniz karınca yola çıkar kabeye gidecektir. Yolda görenler giriştiği işin onun boyunu açacağını söylerler, gerçekleştiremeyeceğini, kabeye varamayacağını söylerler. Karınca kararınca bir söz söyler ve der ki: “Ulaşsam da uğruna ölürüm ya” o da “gitmek” fiiline vurgun, kararlı bir haddini bilen ama bir o kadar da cesurdur. Vardığımızda anlamını yitiren ne çok erişilmiş hedefimiz olduğunu düşününce “hayat”, “mavi yengeç” bulma kararlılığı-

nı yitirmeden “aramak-gitmek” gibi sanki.

İki sevgili yavrum “mavi yengeç” arıyor Akdeniz sahillerinde, bana da Ankara'nın “an”ları karartan havasını alabildiğine solumak düştü. Bu sebeple sanki teselli ve umut ihtiyaçlarının tezahürü bir yazı dökülürdü kalemden... “Zaman ve mekanla sınırlı olmayı yaşıyoruz biz” diyor ortaokul yıllarından çıkan gelen Martı Jonathan... “Sevgisi zaman ve mekanla sınırlı olmayan” cennetimin aktörleri yosun kokan nefesleri ile geldiğinde daha farklı satırlar yazacağım söz.

Gerileme:

Strese karşılık olarak bir kişinin gelişme aşamasındayken geri çekildiği bir psikanalitik savunma mekanizması.

Regression:

A psychoanalytic defence mechanism in which a person retreats to an earlier stage of development in response to stress.

ams of emptied hands do not get stabbed into hearts like broken glasses. The real blue crab is the life itself. Is every blue crab that you search and cannot find the thing that prevents from the insolence of entering between you and the life?

“The lampion” told you the lost paradise; the blue crab wants to tell you the future's paradise. Two paradises with a grandmother on one side and a son on the other... One lost and one found paradise... The actors of my paradise search for “blue crab” on holidays as they think; they find a little more dream after every holiday. The pebbles they collected for me are the most unique ones among the ordinary, each of them is touched by the actors of my paradise, I will kiss them again one day, and they smell longing.

Is it my existence that is crushed under big goals? Or is it my awareness that transformed dreams into goals yet knows the limits of its strength? It is passionately stuck to the line it sees in the horizon but is it my belief in the meaning of death sacrifice like the prayer of the ants, far from the ambition of wondering when it will have the goal? You are familiar to the story; the ant heads off and want to go to ka'bah. The ones who see it on the road say this thing is over its head; it cannot reach the ka'bah. The ant says “Even if I cannot reach, I would be dead for the sake of it” which means it is in love with the action of “going”; it is a determinant, knowing its place but as much courageous. Considering that how many tar-

gets, which lose their meanings when reached, we have, “life” is like “searching-going” without losing the determination of finding “the blue crab”.

My dear sons search for “blue crab” in the Mediterranean beaches; I now have to breathe Ankara's weather which darkens the “moments”. Therefore, I wrote something just like the definition of my consolation and my need of hopes... “We live what is not limited by time and space.” says Seagull Jonathan, which comes from secondary school years. I promise to write different lines when the actors of my paradise “whose love is not limited by time and space” comes with their breaths smelling moss.